

ikke noget glimrende Vidnesbyrd om den Grundighed, hvormed det ærede Medlem har fulgt denne Sag — jeg tilstaa, der var flere Vidnesbyrd, som gik i samme Retning — thi disse 13½ Favn Brænde komme første Gang i Mar, de have aldrig nogensinde før været omtalte af Statsrevisionen, og det er ikke Statsrevisionens, men Udvalgets Skyld, at der er blevet Tale om dem i Mar. Statsrevisionen har i sin Betænkning fremhævet og maattet fremhæve, at det viste sig, at der var en Mangel af Kul paa 2 à 300 Tdr., og at der manglede 13½ Favn Brænde, eller hvor meget det er, men da de nye Reglementer, som Ministeriet har givet i denne Retning, ikke vare traadte i Kraft for det Regnskabsaar, som foreligger, har man ladet dette gaa uden anden Omtale end den, at man har nævnt det og sagt, at disse Mangler mindede om den store Kulmangel. Derefter har Udvalget optaget Spørgsmaalet, og naar det nu er fremdraget, saa det ærede Medlem for 10de Kreds altsaa henvende sin Tugtelse til Udvalget; thi det er det, som bærer Ansvar for, at dette Spørgsmaal er kommet saaledes frem, som det er.

Den ærede 3die Landskingsmand for Ribe-havn (Bloug) udtalte sig paa en Maade om det foreliggende Spørgsmaal, som jeg i mange Hovedpunkter kan tiltræde. Jeg betragter Sagen i det Væsentlige, tror jeg at kunne sige, paa samme Maade som han. Det, der maa være Formaalet for vore Bestræbelser, er ganske sikkert det at forebygge Gjentagelser af de Uordener, som Alle indrømme have fundet Sted paa Værftet. Men hvilke ere nu Midlerne dertil? Svikken er den Vel, man skal bevæge for at naae Maalet? Tror virkelig Nogen, at det vilde have været den rette Vel, om man havde fulgt det ærede Medlem for 10de Kreds (Jensen), lyttet det Sels ned i Alfterne og beværet Læshed i Betænkningen? Jeg tror ikke, at Nogen for Noor vil mene, at det vilde have haadet Sagen. Er der Ting, der ere dragne frem, som det kan gjøre ondt baade at se og høre, nu vel, saa er det en Overgang, som man maa finde sig i, og man maa da haabe paa, at dette skal være Midlet til, at der kommer bedre Tider, hvor der ikke bliver Vællighed til den samme Slags Misser. Men naar nu saadanne Ting foreligge, er det ikke Ret, at Rigsdagen slutter Behandlingen deraf, uden at der fremkommer nogen Udtalelse. I formel Henseende fremsatte den ærede Formand for Udvalget (Kosensorn-Teilmann) en Indsigelse mod en saadan Udtalelse, idet han bemærkede, at dette var at blande sig i Administrationen. Jeg tror ikke, at denne Indsigelse rammer Forslaget. Blande sig i Administrationen vilde man, naar man gik udenom Ministeren og greb ind i nogen Administrationsgren, der ligger under ham. Derfor altsaa Rigsdagen direkte vilde indblande sig i Noget, der ligger under Værftet, vilde den forbi-

gaa Ministeren paa en utilbørlig Maade, og der kunde da reises Anke over, at man blandede sig i Administrationen. Men naar man opfordrer Ministeren til at henvende sin særlige Opmærksomhed paa Dette eller Hint, er det fuldkommen korrekt; thi saa henvender man sig til Ministeren som den, der staar til Ansvar overfor Rigsdagen, og minder ham om, hvad der efter Rigsdagens Skjøn vil være at gjøre i Sagen. Jeg tror altsaa ikke, at der er den mindste Indsigelse at gjøre imod, at der fattes en Beslutning. Saa kommer det Spørgsmaal, om der da er Anledning dertil. Den Betænkning, som nu foreligger fra Statsrevisionen, aflutter en Række af Undersøgelser, som have hændret sig gjennem tre Mar, at det ikke er gaaet hurtigere, er ikke Statsrevisionens Skyld, thi den kan kun skrive, bede om Svar, opfordre, men ikke selv handle. Sagen er truffet længere ud, end den burde; men Ansvar for det holder ikke paa Statsrevisionen. Den ærede Minister bemærkede om dem, der havde sat Sagen i Bevægelse, at det ogsaa har været længe dermed. Ja, men det er ikke altid let for Mænd under saadanne Omstændigheder at fremdrage Misligheder; thi man har Exempler paa, at det kan komme til at gaa ud over dem selv. Men nu er Sagen fremdragen, lad os da se, hvad det er, der nu i de tre sidste Mar er blevet omhandlet gennem Statsrevisionens Betænkninger. Det er blevet løseligt af andre Talere, men det maa være mig tilladt at minde lidt udførligere derom. Man foretog en Undersøgelse af Jernbeholdningen paa Værftet, og det viste sig da, at der manglede af en Sort 8—900 Pund og af en anden Sort 7—8,000 Pund. Dette vakte naturligvis stor Opsigt, og Grunden til Manglen maatte eftersøges. Det viste sig da, at Ministeriet havde besalet, at alt det Jern, der udleveredes til Værftedene, skulde veies, men at denne Befaling ikke var efterkommen paa Værftet, idet man havde udleveret Jern og, naar Arbejderne vare færdige, anslaaet, hvormed det rimeligvis kunde være anvendt dertil. Hvor var da Jernet blevet af? Ja, nogen direkte Paa-visning deraf har det ikke været muligt at tilveiebringe; men man formoder — videre har man ikke kunnet komme — man formoder, at det maa være gaaet saaledes til, at man har anslaaet det Jern for lavt, som var anvendt til visse store Arbejder. Det er muligt, at det forholder sig saaledes — jeg skal hverken benegte eller bekræfte det —; men videre er man ikke kommen end til en Formodning om, hvor Jernet var blevet af. Saa kom der en Rekvizition til Ministeriet i 1870 om Kul. Ministeriet skrev til Værftet og spurgte, om det behøvede Kul. Værftet svarede dertil, at det behøvede ingen, thi det havde en Beholdning af 18—19,000 Tønder. Ministeriet undrede sig høilig over, at Beholdningerne kunde være saa store, og dette foranledigede en nærmere Undersøgelse af Sagen. Det viste sig da, at naar man